

# DAĻA NO DIEVA ĢIMENES

*Sabata pēcpusdienai*

**NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Gal 3:26, 29; Ps 50:10–12; 1L 29:13, 14; Fil 4:19; 1Jņ 5:3; Mt 6:19–21.

**ATMIŅAS PANTS:**

“Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1Jņ 3:1)

**B**rīnišķīga iezīme mūsu kā kristiešu attiecībām ar Dievu ir Viņa uzticība mums, ka mēs pārvaldīsim Viņa lietas virs zemes. Pašā cilvēces vēstures sākumā Dievs skaidri uzticēja Ādamam un Ievai personīgi rūpēties par nevainīgo radību. (Sk. 1Moz 2:7–9, 15.) Sākot ar vārdu došanu dzīvniekiem līdz dārza uzturēšanai un zemes piepildīšanai ar pēcnācējiem, Dievs darīja zināmu, ka mums jāstrādā šeit Viņa labā.

Viņš arī svētī mūs ar resursiem, bet mēs esam tie, kam Viņš ir uzticējis to pārvaldīšanu, piemēram, savākt naudu, rakstīt čekus, veikt elektroniskus naudas darījumus, veidot budžetus un nest desmito un ziedojumus uz draudzi sabata rītos. Dievs iedrošina mūs tērēt resursus, ko Viņš mums ir devis, mūsu pašu vajadzībām, citu vajadzībām un Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Lai arī cik neticami tas varētu likties, tieši mums Dievs ir uzticējis Viņa bērnu audzināšanu, Viņa ēku būvēšanu un nākamo paaudžu izglītošanu.

Šīs nedēļas pētījumā mēs runāsim par priekštiesībām un atbildībām, ko ietver tas, ka esam daļa no Dieva ģimenes.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. janvārī.*

# Mēs esam daļa no Dieva ģimenes

*“Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu.” (Ef 3:14, 15) Kas tiek atsaukts atmiņā šajā pantā, un kāda cerība šeit ir atrodamā? \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Jau Savas kalpošanas sākumā Jēzus apliecina: “Tāpēc jums būs tā lūgt: mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds.” (Mt 6:9) Vēlāk viņš atkārtoto to pašu lūgšanu tikai saviem mācekļiem (Lk 11:2). Jēzus teica, lai mēs saucam Viņa Tēvu par “mūsu Tēvu Debesīs”. Kad Jēzus satika Mariju pēc Savas augšāmcelšanās, viņa gribēja Jēzu apskaut. “Bet Jēzus viņai saka: ‘Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.’” (Jņ 20:17)

Tā kā mums ir tas pats Tēvs, kas Jēzum, Viņš ir mūsu brālis, un mēs visi esam brāļi un māsas Kungā. Jēzus kļuva par zemes ģimenes locekli, lai mēs varētu kļūt par Debesu ģimenes locekļiem. “Debesu ģimene un zemes ģimene ir viens.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 835. lpp.)

*Izlasi 2Moz 3:10, 2Moz 5:1 un Gal 3:26, 29. Ko šie panti stāsta par to, kā Dievs attiecas pret mums? Kāpēc tas ir tik ļoti iedrošinoši? \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Pretstatā viedoklim, ka mēs esam aukstu, nedzīvu dabas likumu radīti, Svētie Raksti māca ne tikai to, ka Dievs ir mūsu Radītājs, mūs mīl un izturas pret mums tik mīlošā veidā, ka, lai attēlotu šīs attiecības, Rakstos bieži izmanto salīdzinājumu ar ģimeni. Neatkarīgi no tā, vai Jēzus Israēlu sauc par “Manu tautu” vai mūs par “Dieva dēliem”, vai Dievu dēvē par “mūsu Tēvu”, būtība joprojām ir tāda pati: Dievs mūs mīl tā, kā ģimenes locekļiem vajadzētu mīlēt citam citu. Cik tā ir laba vēsts pasaulē, kas dažreiz šķiet tik naidīga!

*Iztēlojies pasauli, kurā mēs pret katru cilvēku izturētos kā pret saviem ģimenes locekļiem. Kā mēs varam iemācīties labāk izturēties pret ikvienu – kā pret saviem brāļiem un māsām? \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# Dievs ir visa īpašnieks

*Izlasi Ps 50:1–12, Ps 24:1, 1L 29:13, 14 un Hag 2:8. Kāda ir šeit paustā vēsts? Ko šai patiesībai vajadzētu nozīmēt mums, un kā mums vajadzētu izturēties pret visu, kas mums pieder?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Pirmā Laiku grāmata, sākot ar 17. nodaļu, ziņo par ķēniņa Dāvida vēlmi uzcelt namu Dievam. Viņš līdzdala šo vēlmi pravietim Nātanam, kurš atbild: “Dari itin visu, kas vien ir tavā sirdsprātā, jo Dievs ir ar tevi!” (1L 17:2) Bet tajā naktī Nātans saņēma Dieva vārdu, kas pamācīja viņu teikt ķēniņam, ka viņš ir kara vīrs, viņš nevar būvēt Dieva namu. To būvēs viņa dēls. Dāvids jautāja, vai viņš vismaz var uzzīmēt plānu un sagatavot celtniecības materiālus. Kad Dāvida lūgums tika apstiprināts, viņš pavadīja atlikušo sava mūža daļu, uzkrājot milzīgu daudzumu cirsta akmens, ciedru, dzelzs, zelta, sudraba un vara “bez mēra”. Kad visi celtniecības materiāli bija sagatavoti un savesti būvlaukumā, Dāvids sapulcināja visus Israēla vadītājus uz slavas un pateicības ceremoniju.

Ko ķēniņš Dāvids pateica savā publiskajā lūgšanā 1L 29:13, 14 par to, kas ir patiesais avots visiem šiem būvmateriāliem, kuru sagatavošanai viņš un viņa tauta bija veltījuši laiku un naudu? Protams, tas, ko viņš pēc būtības pateica, bija: “Mēs patiešām nevaram pieņemt nekādu atzinību par visiem šiem īpašajiem materiāliem, jo mēs tikai atdodam Tev atpakaļ to, kas pieder Tev.”

Izteiktā doma ir svarīga visiem, gan bagātiem, gan nabagiem (bet jo īpaši bagātiem). Tā kā Dievs sākumā visu radīja (sk. 1Moz 1:1; Jņ 1:3; Ps 33:6, 9), Viņš, bez šaubām, ir patiesais īpašnieks pilnīgi visam – arī tam, kas mums pieder, lai arī cik čakli un smagi, un godīgi mēs būtu strādājuši, lai to nopelnītu. Bez Dieva un Viņa žēlastības mums nebūtu nekā, mēs nebūtu nekas. Patiesībā mūsu pat nebūtu. Tāpēc mums allaž jādzīvo ar domu, ka galu galā Dievam pieder viss, un, slavējot Viņu un pateicoties par Viņa labvēlību pret mums, šī svarīgā patiesība mums jāpatur acu priekšā.

*“Jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus?” (1L 29:14) Kādi skaisti principi ir izteikti šajos vārdos, un kā tie atspoguļo, kādai vajadzētu būt mūsu attiecībai pret Dievu un mums piederošo?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# Dieva ģimenei pieejamie resursi

Dieva vislielākā dāvana Saviem bērniem ir Jēzus Kristus, kas atnes piedošanas mieru, žēlastību ik dienas un garīgo izaugsmi, kā arī cerību uz mūžīgo dzīvību.

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jņ 3:16) “Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.” (Jņ 1:12)

Tāpēc glābšana ir galvenā dāvana, jo ko gan vēl mēs varētu saņemt no Dieva bez šīs dāvanas, kam ilgtermiņā būtu kāda nozīme? Lai arī kas mums šeit pieder, kādu dienu mēs nomirsim un nomirs arī visi tie, kas mūs pazina, tiks aizmirsts arī viss labais, ko mēs būsīm darījuši. Tāpēc pirmkārt un galvenokārt mums vienmēr savu domu centrā jāpatur evaņģēlija dāvana, tas ir, Jēzus Kristus un tas pats krustā sists (1kor 2:2).

Un tomēr līdz ar glābšanu Dievs mums dod vēl daudz vairāk. Tiem, kas bija nobažījušies par ēdienu un apģērbu, Jēzus piedāvāja mierinājumu, sakot: “Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt 6:33)

*Izlasi Ps 23:1, Ps 37:25 un Fil 4:19. Ko šie panti saka par Dieva nodrošinājumu mūsu ikdienas vajadzībām?* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

Kad Jēzus runāja ar Saviem mācekļiem par došanos prom, Viņš apsolīja Svētā Gara dāvanu viņu mierināšanai. “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles. Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājō jūsos.” (Jņ 14:15–17) “Viņš vadīs visā patiesībā.” (Jņ 16:13) Tad pats Gars dos brīnišķīgas garīgās dāvanas Dieva bērniem. (Sk. 1kor 12:4–11.)

Īsāk sakot, Dievs, kurā mēs “dzīvojam un rosāmies, un esam” (Apd 17:28), Dievs, kas “pats dod visiem dzīvību, elpu un visu” (Apd 17:25), ir devis mums eksistenci, glābšanas apsolījumu, materiālas svētības un garīgas dāvanas, lai būtu par svētību citiem. Un atkal jāatceras – lai arī kādi materiālie īpašumi mums piederētu, lai arī ar kādām dāvanām un talantiem mēs būtu svētīti, mēs visos veidos esam parādā Devējam attiecībā uz to, kā mēs šīs dāvanas izlietojam.

# Dieva ģimenes locekļu atbildības

Mēs visi baudām garīgas un laicīgas svētības un dāvanas, ko Dievs mums dod. Cik mierinoši ir zināt arī, ka mēs esam “daļa no ģimenes”!

*Izlasi 5Moz 6:5 un Mt 22:37. Ko tas nozīmē, un kā mēs to darām?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Kā tu varētu mīlēt Dievu no “no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mt 22:37)? Interesanti, ka Bībele dod mums atbildi, un tā nav tāda, kādu sagaida lielākā daļa cilvēku.

*Izlasi 5Moz 10:12, 13 un 1Jņ 5:3. Saskaņā ar Bībeli, kāda ir atbilstoša atbildes reakcija mūsu mīlestības attiecībās ar Tēvu Debesīs?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Ievērot likumu? Paklausīt baušļiem? Daudziem kristiešiem diemžēl ideja par paklausīšanu likumam (īpaši ceturtajam bauslim) šķiet burta kalpība. Viņi apgalvo, ka mēs esam aicināti vienkārši mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Tomēr Dievs pasaka skaidri: savu mīlestību uz Dievu un saviem tuvākajiem mēs atklājam, paklausot Viņa baušļiem.

“Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus.” (1Jņ 5:3) Mēs esam pieraduši skaidrot šo pantu tā, ka mēs mīlam Dievu un tāpēc turam Viņa baušļus. Tas viss ir jauki. Bet varbūt mēs varam arī lasīt to šādi: “Šī ir Dieva mīlestība”, tas ir, mēs zinām un piedzīvojam Dieva mīlestību, turot Viņa baušļus.

Mt 7:21–27 Jēzus teica, ka tie, kas dzird un dara Dieva vārdus, ir līdzīgi gudram celtniekam, kas būvē savu māju uz stipras klints. Tie, kas dzird, bet nepaklausā, ir līdzīgi negudram celtniekam, kas būvē māju uz smiltīm – ar katastrofāliem rezultātiem. Abi dzird vārdu. Viens paklausā, otrs nepaklausā. Atšķirība ir rezultātā – dzīvība vai nāve.

*Padomā par saikni starp mīlošu Dievu un paklausību Viņa likumam. Kāpēc mīlestība uz Dievu būtu izteikta šādā veidā? Kas tāds ir baušļu ievērošanā, kas patiešām atklāj mīlestību? (Norāde: padomājiet par to, ko izraisa nepaklausība Viņa likumam.)* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# Manta Debesīs

*“Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:19–21) Kādas svarīgas patiesības Jēzus šeit izsaka? \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Kurš gan nav lasījis stāstus par tiem, kas uzkrājuši lielu bagātību, bet pēc tam to pazaudējuši? Mūsu pasaule ir ļoti nestabila vieta: kari, noziedzība, vardarbība, dabas katastrofas – jebkas var notikt vienā mirklī un atņemt visu, kā dēļ esam pūlējušies, un, iespējams, pat to, ko esam godīgi un uzticīgi nopelnījuši. Jebkurā gadījumā reiz pienāk nāve, kad visas šīs lietas mums tik un tā kļūst nederīgas.

Protams, Raksti nesaka, ka ir nepareizi būt bagātam vai uzkrāt bagātību. Šajos pantos Jēzus brīdina, lai mēs paturam to visu redzeslokā.

Tomēr ko nozīmē krāt mantu Debesīs? Tas nozīmē padarīt Dievu un Viņa lietu par pirmo un galveno savā dzīvē, nevis pirmajā un galvenajā vietā likt naudas pelnišanu. Visa cita starpā tas nozīmē mūsu iespējas izmantot Dieva darbam, Viņa valstības virzīšanai uz priekšu, strādāšanai citu labā un esot par svētību citiem.

Piemēram, aicinot Ābrāmu, Dievs plānoja izmantot Ābrāmu un viņa ģimeni, lai svētītu visas ģimenes virs zemes. Ābrahāmam, kas “tika nosaukts ‘Dieva draugs’” (Jēk 2:23), Dievs teica: “Un Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību. Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis.” (1Moz 12:2, 3)

“Tātad tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu.” (Gal 3:9) Mums ir dots tāds pats izaicinājums kā viņam.

“Naudai ir liela vērtība, jo tā var izdarīt daudz laba. Dieva bērnu rokās tā ir ēdiens izsalkušajiem, dzēriens izslāpušajiem un drēbes kailajiem. Tā ir aizstāvība apspiestajiem un līdzeklis, ar ko palīdzēt slimajiem. Bet naudai nav lielākas vērtības kā smiltīm, ja vien tā netiek ieguldīta dzīves vajadzību apmierināšanai, par svētību citiem un Dieva lietas virzīšanai uz priekšu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 351. lpp.)

*“Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:21) Ko tava sirds saka, kur atrodas tava manta? \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

“Stiprāka par nāvi ir mīlestība, ar kādu Dieva sirds ilgojas pēc saviem zemes bērniem. Atdodams savu Dēlu, Viņš šai vienā dāvanā mums līdzī ir ielicis visas Debesis. Pestītāja dzīve un nāve, Viņa Vidutāja darbs, eņģeļu kalpošana, Gara aicinājums, Tēva darbība pāri visam un caur visu, kā arī debesu būtņu nerimstošā ieinteresētība – tas viss nodrošina cilvēka atpestīšanu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 21. lpp.)

“Atsakoties no sava es un pilnīgi uzticot sevi Kristum, mēs kļūstam par dievišķās ģimenes locekļiem, un tāpēc viss, kas atrodas Tēva namā, pieder arī mums. Visas Kunga bagātības kā šajā, tā nākamajā pasaulē ir arī mūsu īpašums. Eņģeļu kalpošana, Dieva Gara dāvana, Viņa kalpu darbs – tas viss ir paredzēts arī mums. Pasaule ar visām savām bagātībām pieder mums, ciktāl tā kalpo mūsu labklājībai.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 110. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Ar visām brīnišķīgajām dāvanām, ko Dievs dod Saviem bērniem, mēs esam spiesti jautāt, kā to darīja dziesminieks: “Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?” (Ps 116:12) Izveido sarakstu ar Dieva svētībām un dāvanām, ko Viņš tev ir devis garīgajā un laicīgajā dzīvē, un esi gatavs līdzdalīt tās Bībeles izpētes grupā. Ko tas māca tev par to, cik patiesībā tev vajadzētu būt Dievam pateicīgam?

2. Kaut arī mēs pamatoti par Dievu domājam kā par savu Radītāju, Raksti atkal un atkal māca, ka Viņš ir arī mūsu Uzturētājs. (Sk. Ebr 1:3, Īj 38:33–37; Ps 135:6, 7; Kol 1:17; Apd 17:28; 2Pēt 3:7.) No galaktikām kosmosā līdz mūsu sirdspukstiem un spēkiem, kas satur kopā atomu struktūras, veidojot visu zināmo matēriju, – viss pastāv, tikai pateicoties Dieva uzturošajam spēkam. Kā šai Bībeles patiesībai vajadzētu palīdzēt mums saprast, kādi ir mūsu pienākumi pret Dievu attiecībā uz to, kā mēs izmantojam visu, ko Viņš mums ir devis? Kā šī realitāte palīdz mums saglabāt savu dzīvi un dzīves mērķi pareizā perspektīvā?

3. Šajā nedēļā runājam par to, kāpēc no visa, ko Dievs mums ir devis, Jēzus un pestīšanas plāns ir lielākā dāvana. Kāpēc tā ir taisnība? Kas mums būtu, ja nebūtu šīs dāvanas, kā arī ja nebūtu lielās cerības, ko tā mums piedāvā? Kāds ateistisks rakstnieks cilvēkus apraksta kā tikai “bojātus gaļas gabalus uz irstošiem kauliem”. Kāpēc bez evaņģēlija dāvanas viņam būtu taisnība?